

[Henry Christensen]

billede, og jeg har svært ved at se, at det kan være en socialt afbalanceret måde at løse problemet på. Derfor er jeg stadig betænkelig ved den optimisme, finansministeren lægger til grund, når han mener, at her kan man hente flere penge frem.

Så siger finansministeren til mig om venstres holdning, at den synes han ikke er rimelig. Den er han meget kritisk indstillet over for, og han giver mig det gode råd at forstå den nye politiske situation. Venstre burde — sådan forstår jeg ham — nu acceptere de skattereformkrav, som specielt socialdemokratiet og det flertal, han knytter sig til, har, og så må det være naturligt, at venstre afstår fra at føre sine egne synspunkter frem. I så fald synes finansministeren der ville være et godt grundlag for et samarbejde. Det er det, jeg kalder ensidighed. Jeg ved da meget vel, at finansministeren, når han regner hr. Aksel Larsens 20 mandater med, i øjeblikket har et flertal at disponere over her i tinget. Og det kan han også true os med; det er han berettiget til; det er hans parlamentariske ret. Men jeg vil dog sige, at han stadig bør overveje, om det også er demokratisk klogt, om det er politisk klogt, om det er rimeligt. Hvis finansministeren stadig vil forsøge at etablere et bredt grundlag, bør han gøre sig klart, at det forudsætter hensyntagen til hinandens synspunkter; han kan ikke bare forlange sit eget synspunkt stærkt og ensidigt lagt til grund plus det, som vi i øvrigt er enige om.

Der er vel det politisk interessante i situationen nu, at socialistisk folkeparti, som før var en meget stærk kritiker af merværdiafgiften og beskatningen af fødevarer, nu i dag melder sig parat til at medvirke med to motiveringer. Den ene er, at nu kan skattefradraget afskaffes, og den anden motivering er — og det er måske ikke den mindst interessante — at nu drejer det sig, forstod jeg på hr. Aksel Larsen, ikke om en overflytning eller kun en delvis overflytning. Dermed fjer-

ner sig jo det skattereformsigte, vi andre havde. Det er altså en afgørende ændring, der er på vej, hvis det er rigtigt, hvad hr. Aksel Larsen her siger, og det er altså en meget afgørende betragtning at hæfte sig ved i den udvikling, skattediskussionen har taget.

Fra socialdemokratiets og regeringens side er der vel dernæst det træk i den politiske udvikling, at medens merværdiafgiften før var et tilbud, noget, som finansministeren gang på gang egentlig skubbede fra sig — han og hans parti var bestemt ikke forlovet med merværdiafgiften, tror jeg var det udtryk, han så ofte har brugt; det var noget, han egentlig ikke ønskede særligt — er det nu kommet dertil, at socialdemokratiet i den nuværende politiske og statsfinansielle situation vel efterhånden føler det som en nødvendighed at få merværdiafgiften gennemført, nu er det efterhånden en betingelse for socialdemokratiets politik. Derved har vi et andet interessant træk i den politiske situation.

Aksel Larsen: Jeg havde i grunden ikke regnet med, at det skulle være nødvendigt at gå herop anden gang, men hr. Henry Christensens sidste bemærkninger tvinger mig til at fremkomme med en slags svar.

Han siger, at nu melder den tidligere skarpe kritiker, socialistisk folkeparti, sig og er villig til at forhandle velvilligt om sagen med den motivering, at nu drejer det sig ikke mere om overflytning fra direkte skatter til forbrugsskatter eller i hvert fald ikke i så høj grad.

Jeg vil ikke nøjes med at ripostere med, at nu melder den tidligere varme tilhænger hr. Henry Christensen sig som den store skeptiker og den bebudede modstander, men jeg vil gøre opmærksom på, at i de forhandlinger og undersøgelser, vi hidtil har haft, er bestandig det synspunkt hævdet, at det ville være forkert, og det ville for os være uacceptabelt, hvis man skulle indføre en merværdibeskatning eller merværdiafgift og derefter bruge provenuet